

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 446

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Μετά παρέλευσιν ολοκλήρου τεσσαρακονταετίας εξακολουθεί ύφιστάμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐπάρατος διχασμὸς μεταξὺ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου θλίβονται βαθύτατα πάντες οἱ πονοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ συνέπειαι τοῦ διχασμοῦ τούτου εἶναι ὀλέθριαι ὅσον καὶ ἐπιζήμιοι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ ποικιλώνυμοι προπαγάνδαι δρῶσιν ἐλευθέρως καὶ ἀνενοχλήτως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι, διαποτίζουσαι τὰς ἀφελεῖς συνειδήσεις τῶν πιστῶν μὲ τὸ δηλητήριον τῆς πλάνης καὶ τῆς κακοδοξίας.

Ὁ καθολικισμὸς, ὁ προτεσταντισμὸς, ὁ χιλιασμὸς καὶ προπάντων ἡ Μασσωνία, ὡς καὶ πλείσται ἄλλαι αἱρέσεις, βάλλουσι πανταχόθεν δι' ὅλων αὐτῶν τῶν σκοτίων καὶ ὑπούλων δυνάμεων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἰσχὺς τῶν αἱρέσεων τούτων εἶναι ἀκαταγώνιστος ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς, καθότι ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶναι διχασμένη καὶ ὁ χριστῶνυμος λαὸς διηρημένος καὶ ἀνίκανος πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δυναμικῆς πολεμικῆς καὶ προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος τῶν αἱρετικῶν.

Εἰς τὰς ἀποφασιστικὰς αὐτὰς καὶ παρακεκινδυνευμένας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡμέρας, ὀφείλει ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας

τὸ πατριὸν ἐορτολόγιον, ἵνα προσπορίσῃ ἐαυτῇ πλήθη λαοῦ θρησκευόντα μὲ συνέπειαν, φρουροῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ θυσιασθῶσι διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς.

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας πρέπει πλέον νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν τῆς ὀριστικῆς τακτοποιήσεώς του. Ἡ παράτασις τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως ἐκ τοῦ διχασμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχει ἐπιζημίᾳ διὰ τοὺς πιστοὺς συνεπείας, ἐνῶ παραλλήλως παρέχει τὰς καταλλήλους εὐκαιρίας εἰς τοὺς πολεμίους αὐτῆς, ὥστε νὰ κατακτῶσι ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἔδαφος καὶ νὰ βάλλωσι δυναμικώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον κατ' αὐτῆς. Ἡ ἀδιαφορία διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ φλέγοντος θέματος τοῦ Ἡμερολογίου λυπεῖ καὶ ἀνησυχεῖ πάντας τοὺς ἀγαπῶντας τὴν Ἐκκλησίαν.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ κατανοηθῇ τὸ πνευματικὸν συμφέρον τοῦ πιστοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὅστις διεσπασμένος καὶ διηρημένος δὲν δύναται νὰ ἀνταπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ὀρθῆς πίστεως.

Ἡ κανονικὴ διευθέτησις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ προβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνότητος καὶ τῆς δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων ἀντιμετωπίσεως τῶν πολεμίων τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ στροφή πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Τους δύο αγίους, ἐνδόξους, κορυφαίους καὶ πανευφήμους ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον ἐορτάζει τὴν 29ην Ἰουνίου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τὰς φυσιογνωμίας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἐπεβλήθησαν εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν καὶ ἔγραψαν τὰς ἱστορικωτέρας καὶ φαινοτέρας σελίδας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μετὰ πάροδον εἴκοσι αἰώνων ἐξακολουθεῖ σήμερον ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία νὰ τοὺς τιμᾷ καὶ νὰ τοὺς γεραίρῃ ἰδιαιτέρως, διότι ἀμφότεροι κατέστησαν πρότυπα ποιμένων θυσιασάντων ὅλον τὸ εἶναί των διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίου. Τὸ θεῖον στόμα των σιγᾷ πλέον καὶ ἡ εὐλαλος γλῶσσά των ἔπαυσε νὰ λαλῇ.

Ἡ θεόπνευστος ὁμως διδασκαλία των καὶ τὸ ὑπέροχον παράδειγμα τῆς ἐναρέτου ζωῆς των ἐξακολουθεῖ ἕως σήμερον νὰ ἠλεκτρίζῃ καὶ νὰ ἐμπνέῃ πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ, πιστεύομεν, ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ θαμβοῦται καὶ νὰ μὴ μὲνῃ ἐκστατικὸς πρὸ τοῦ μεγαλεπήβλου πνευματικοῦ ἔργου τῶν δύο τούτων ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ὡς ὑπόπτεροι ἀετοὶ διέδραμον ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ κατεργάσθησαν ἐν φόβῳ Θεοῦ τὴν σωτηρίαν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ ὑπηρεσίαι των πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν εἶναι ἀνεκτίμητοι.

Οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων προσέφερε εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ὅ,τι προσέφερον οἱ δύο ἅγιοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς «μωρίας τοῦ κηρύγματος» ὑπέταξαν ὅλον τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀληθείας καὶ χάριτος. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὃς μὴ λησμονῶμεν, ἀνέθεσε εἰς αὐτοὺς τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἀποστολήν, ἣν ἐπετέλεσαν δύο μόνον ἄνθρωποι ἐπισκιαζόμενοι ὑπὸ τῆς θείας χάριτος καὶ ἣν δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιτελέσουν στρατιαὶ ἀναρίθμητοι ἄν-

καὶ τὰς δημιουργικὰς μορφὰς τοῦ παρελθόντος, ὁ ἀπόλυτος σεβασμὸς πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ παλαίου ἐορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ θὰ ἐννόσουν τὰς διεστῶσας ἀπ' ἀλλήλων μερίδας τῶν πιστῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ ἐπιφέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ποθητὴν ἐνότητα, ὑπὲρ πραγματοποιήσεως τῆς ὁποίας τοσοῦτον ὀδυνώμεθα καὶ πενθοῦμεν, τοσοῦτον κλαίμεν καὶ πάσχομεν δεινῶς.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀγαστῇ καὶ θεοφιλήτῳ ἐνότητι, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ δυνηθῇ νὰ πετάξῃ πάντας τοὺς ποικιλοτρόπως βάλλοντας κατ' αὐτῆς καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν ὑψηλὴν καὶ ἱστορικὴν ἀπὸ Θεοῦ ἀποστολήν της.

θρώπων ἄνευ αὐτῆς. Ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος διωχευέθησαν διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος εἰς τὰς ψυχὰς των καὶ διὰ τοῦ λόγου ἐξεχύθησαν ἀνὰ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ῥεῦματα τερπνὰ καὶ δροσοβόλα.

Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκένωσεν ἐν ἑαυτοῖς ἅπαν τὸ χάρισμα καὶ τὸ πλήρωμα τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς σοφίας. Καὶ μολονότι ἦσαν ἄνθρωποι μὲ σάρκα καὶ ὀστέα, ἐν τούτοις αἱ ψυχαὶ των ἐγένοντο διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ θεοειδεῖς λειμῶνες τῶν ἀρετῶν καὶ πνευματικοὶ παράδεισοι, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ τοῦ προφήτου : «Ἐγὼ εἶπα· Θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες». Ἡ δέξια λοιπὸν αὐτῶν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐπέτυχον ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ τελειοποιήσουν ἑαυτούς, καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποσιωθοῦν ἀκαταπονήτως εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον ἀποστολήν τῆς ἐκχριστιανίσεως ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐδέποτε ἐσκέφθησαν νὰ προβάλλουν τοὺς ἑαυτούς των καὶ νὰ δείξουν, ὅτι ἔχουν ποιάν τινα ὑπεροχὴν ἀέναντι τῶν ἄλλων. Ἡ θεία Πρόνοια ὅμως τοὺς προέβαλε παγκοσμίως καὶ τοὺς παρέδωσε εἰς τὴν ἀθανασίαν. Αὐτὰ δὲ ταῦτα τὰ ἀφευδέστατα χεῖλη τοῦ Κ.Η.Ι.Χ. ἐπήνεσαν τοὺς δύο τούτους κορυφαίους ἀποστόλους, διὰ τὸν μὲν ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων εἶπον : «σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ᾧδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», διὰ δὲ τὸν ἕτερον : «σκεπὸς ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων εἰδὼν τε Ἰσραὴλ ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ, ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν». Πῶς λοιπὸν ἡμεῖς οἱ εὐτελεῖς καὶ ἀνάξιοι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπαινέσωμεν ἐπαξίως αὐτοῦ; οἱ ὁποῖοι ἐπηνέβησαν καὶ ἐτιμῆθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ; ὅς περιορισθῶμεν εἰς τὸ νὰ ἀναφέρωμεν μόνον, ὅτι καὶ οἱ δύο ἀπὸ κοινοῦ ὑπῆρξαν οἱ πλέον ἐνθερμοὶ καὶ ἐνθουσιώδεις μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ὅτι εἰργάσθησαν ὑπερανθρώπως διὰ τὴν διάδοσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὅτι ὑπέστησαν μυρία θεινὰ καὶ κακώσεις διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσαν νὰ κηρύττουν τὸν θεῖον Λόγον καίτοι πολλάκις δέσμιοι καὶ ἐν πληγαῖς καὶ ὅτι κατέστησαν μοναδικοὶ εἰς τὸ ζωογεῖν ψυχάς.

Καὶ διὰ τῶν λόγων μας αὐτῶν προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν ἀπλῶς μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα, μίαν σκιαγραφίαν τῆς μορφῆς τῶν Ἁγίων ἐνδόξων ἀποστόλων Πέτρον καὶ Παῦλον, τοὺς ὁποῖους ἐγκωμιάζων ὁ προφήτης Ἠσαΐας λέγει : «Πορεύθητε ἄγγελοι κοῦφοι πρὸς ἔθνος ξένον καὶ χαλεπὸν, πρὸς λαὸν φοβερὸν, μεθ' ὃν οὐκ ἐστιν ἕτερο.», ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος λέγει τοὺς ἐξῆς ἀξιωματικῶς λόγους : «ἡμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» οἱ βασιλέων δυνατώτεροι· οἱ στρατιωτῶν ἰσχυρότεροι· οἱ πλουσίων εὐπορώτεροι· οἱ φιλοσόφων φιλοσοφώτεροι· οἱ δητόρων εὐγλωττότεροι· οἱ μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες». Εἰς ἄλλο σημεῖον λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς Πατὴρ : Τί γὰρ Πέτρον μεῖζον; τί δὲ Παῦλον

ἴσον; οἵτινες τῷ ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ πᾶσαν τὴν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς κτίσιν ἐνίκησαν· οἱ τῷ πληθὺ τοῦ σώματος συμπλεγμένοι καὶ ἀμείνους Ἀγγέλων εὐρεθέντες· τί γὰρ ἐροῦμεν πρὸς τοὺς διδασκάλους τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω κτίσεως; οὐχ εὐρίσκω γὰρ λόγον ἄξιον ἐγκωμιάσαι τοὺς ἐγκωμιάσαντας τὸ γένος ἡμῶν». Ἄν δὲ ὁ ἱερός Χρυσόστομος δὲν εὐρίσκη λόγον ἄξιον διὰ τὴν ἐγκωμιάσιν τοὺς ἁγίους ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον, πῶς ἡμεῖς οἱ ἁμαρτήεις καὶ ἁμαρτωλοὶ θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ νὰ ἐξυμνήσωμεν αὐτοὺς προσηκόντως καὶ ἀξίως; καὶ ἐνῷ οἱ ἔπαινοι καὶ τὰ ἐγκωμιάματά μας πρὸς αὐτοὺς οὐδὲν θὰ προσθέσουν εἰς τὴν οὐράνιον αἴγλην καὶ τὸ μεγαλεῖόν των, ἀντιθέτως ἢ προσπάθεια νὰ μιμηθῶμεν τὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας Ἐκεῖνοι ἐκαὶ λιέργησαν καὶ ἀνέπτυξαν μέχρι τελείου βαθμοῦ θὰ μᾶς ὠφελήσῃ τὰ μέγιστα καὶ θὰ μᾶς καταστήσῃ ὠλοκληρωμένας προσωπικότητας καὶ γνησίου μαθητὰς τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς κάθε βήμα τῆς ζωῆς μας, εἰς κάθε ἔργον, εἰς κάθε σκέψιν, ὡς ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ἁγίους ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον, τῶν ὁποίων ἡ θεόπνευστος διδασκαλία καὶ αἱ σοφαὶ συμβουλαὶ περιέχονται εἰς τὰς διασωθείσας αὐτῶν ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν κειμήλια ἀνυπολόγιστον καὶ ἀφαντάστον ἀξίας καὶ ἐφ' ὧν βασιλεῖται ὁλος ὁ μέχρι σήμερον δημιουργηθεὶς χριστιανικὸς πολιτισμός. Ἄλλ' ὁ σεβάσμιος, πανυπέρτιμος καὶ πανένδοξος ἀπὸστολος Πέτρος καὶ Παῦλε, σεῖς τώρα εὐρίσκεσθε εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα καὶ ὁπολαμβάνετε τὰ ἀγαθὰ· «ὁ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε, οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Ἡ εὐτυχία σας εἶναι ἀσύγκριτος, ἡ τρυφὴ ἀπερίγραπτος, ἡ ἀπόλαυσις αἰώνιος, ἡ δόξα ἀνυπέρβλητος. Ἐχετε τὴν μοναδικὴν εὐδαιμονίαν νὰ βλέπετε οὐχὶ ἐν ἐσόπτρῳ καὶ αἰνίγματι, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸ ἀμήχανον κάλλος τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ καὶ νὰ κατέχετε θέσεις θαυμαστάς καὶ αἰγλησάσας, τὰς ὁποίας θὰ ἐξήλευον οἱ μεγαλύτεροι βασιλεῖς καὶ κοσμοκράτορες. Οἱ δ' ὄντοί, τὰ παθήματα, οἱ κόποι, αἱ κακουχίαι καὶ τὰ πικρὰ ποτήρια τῶν θλίψεων ἔτελειώσαν καὶ δὲν σᾶς κατατρυφανοῦν πλέον. Ἡ χαρὰ, ἡ ἄνεσις, ἡ ἀπόλαυσις, διεδέχθησαν ὅλας τὰς δοκιμασίας καὶ τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ. Τώρα πραγματικῶς ἐπιστοποιήσατε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει σύνθημα τῆς ζωῆς σας, ὅτι, «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἡμῖν ἀποκαλυφθῆναι δόξαν».

Τὴν αὐταπόρρησιν σας, τὴν θυσίαν, τὸν ζῆλον, τὴν πίστιν, τοὺς ἀγῶνας, τὰς ταλαιπωρίας ὁ Κύριος δὲν τὰ πρέβλεπεν, ἀλλ' ἕνεκα αὐτῶν σᾶς ἐδόξασε καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς. Φίλοι γνησιώτατοι, θεράποντες εὐλικρινέστατοι καὶ μαθηταὶ ἐπιστήθιοι τοῦ Ἰησοῦ ἐδείχθητε ὑπὲρ πάντα ἄλλον θνητόν. Ὡς παρησίαν ἔχοντες πρὸς Αὐτόν, ὡς θεοὶ καὶ κορυφαῖοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλε, ἱκετεύσατε θερμῶς, ὅπως ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν σας μᾶς χαρίσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὰς ψυχὰς μας, τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, τὴν ὑψίστην τοῦτο ἀγαθὸν καὶ συντηρήσῃ ἐν βαθείᾳ εἰρήνῃ τὴν Ἐκκλη-

σίαν καὶ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα ὁδηγῶν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τελείας καὶ ὀριστικῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Ὅτι οὐκ ἀνάγκη, οὔτε τὰ καλὰ οὔτε τὰ κακά, ἀλλὰ προθέσει». (Ἐκ τῆς εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθ. ἐπιστολ. Β').

Patr Migne

Ἄς μὴ λέγωμε λοιπόν, ὅτι ὁ δεῖνα ἐκ φύσεως εἶναι καλὸς καὶ ὁ δεῖνα ἐκ φύσεως κακός. Διότι, ἐὰν ἐκ φύσεως εἶναι τις ἀγαθός, δὲν θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ γίνῃ κακός· καὶ ἐὰν ἐκ φύσεως εἶναι κακός, δὲν θὰ ἠμποροῦσε ποτε νὰ γίνῃ καλός.

Τώρα δὲ βλέπομεν ταχείας τὰς μεταβολὰς καὶ ὅτι μεταστρέφονται πολλοὶ ἀπὸ καλῶν εἰς καλούς, ἐνῷ ἄλλοι μεταλίπτουν ἀπὸ καλῶν εἰς κακούς.

Καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ κανεὶς μόνον εἰς τὰς Γραφάς, δηλαδὴ ὅτι τελῶναι ἔγιναν ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ προδότες καὶ μάγοι προσεκύνησαν καὶ (ὅτι) ἀσεβεῖς εἰς εὐσέβειαν ἦλθον, ἀλλὰ ἤθελε ἴδει κανεὶς καθημερινῶς πολλὰ τοιοῦτου εἶδους νὰ συμβαίνουν. Ἐὰν δὲ ἦσαν φυσικὰ (ὅλα αὐτὰ) δὲν θὰ μετεβάλλοντο. Διότι ἐκ φύσεως ὄντες ἐμπαθεῖς, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ γίνωμεν ἀπαθεῖς διὰ τῆς ἐπιμελείας. Καθότι τὸ ἐκ φύσεως ὄν δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐκπέσῃ τοῦ κατὰ φύσιν.

Οὐδεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ὕπνου θὰ μετέπιπεν εἰς τὴν ἐγρήγορσιν, οὐδεὶς ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς φθορᾶς θὰ μετέπιπεν εἰς τὴν ἀφθορσίαν, οὐδεὶς ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς πείνης θὰ μετέπιπεν εἰς τὸν κορεσμόν. Διὰ τοῦτο αὐτὰ δὲν εἶναι ἄξια μομφῆς, οὔτε κατηγοροῦμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας ἕνεκα τούτων, οὔτε μέλλων τις νὰ κατηγορήσῃ κάποιον· εἰπέ ποτε· «ὡ φθαρεὶ καὶ ἐμπαθεῖ ἄνθρωπε», ἀλλ' ἢ διὰ ληστείαν ἢ διὰ κλοπὴν ἢ κατὰ τι ἐκ τῶν παρομοίων αἰτιώμεθα τοὺς ὑπευθύνους καὶ προσάγομεν εἰς τοὺς δικαστάς, οἱ ὁποῖοι τοὺς καταδικάζουν καὶ τοὺς τιμωροῦν, ἐνῷ τιμοῦν ἄλλους εἰς ἀντιθέτους πράξεις.....

Διότι ματαίως ἀπατῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας οἱ περισσότεροι μὲ ἀνοήτους προφάσεις καὶ ἀπολογίας, αἱ ὅποιαι ὅχι μόνον δὲν παρέχουν συγγνώμην, ἀλλὰ καὶ προξενοῦν κόλασιν ἀφόρητον, ἐνῷ πρέπει νὰ ἐπιμελώμεθα τῆς ἀρετῆς ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν μας τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως, καὶ ὀλίγον κοπιᾶσαντες νὰ λάβωμεν τοὺς ἀκηράτους στεφάνους.

Διότι αἱ ἀπολογίαι καὶ αἱ προφάσεις οὐδὲν θὰ κατορθώσουν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· ἀλλ' οἱ σύνδουλοι καὶ οἱ ἔχοντες κατορθώσῃ τὰς ἀρετάς θὰ κατακρίνουν ὅλους τοὺς ἁμαρτήσαντας, τὸν ἀσπλαγχνον (θὰ κατακρίνῃ) ὁ ἐλεήμων, τὸν πονηρὸν ὁ ἐνάνητος, τὸν θρασὺν ὁ ἐπιεικής, τὸν φθονερὸν ὁ ἔχων τὴν ἀγάπην, τὸν κενόδοξον ὁ φιλόσοφος, τὸν ἀκηρὸν ὁ ἐπιμελής, τὸν ἀκόλαστον ὁ σώφρων. Οὕτως θὰ κρίνῃ ἡμᾶς ὁ Θεὸς καὶ θὰ παραστήσῃ πρὸ Αὐτοῦ καὶ τὰς δύο κατηγορίας τῶν ἀνθρώπων διὰ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

«Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ...» (Α' Τιμοθ. Δ', 12).

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπώμεν. Οἱ νέοι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀφήσαντες τὰ ἰδεώδη τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὰς αὐστηρὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς, ἐτράπησαν ἀκράτητοι πρὸς τὰς ἀπολαύσεις τῆς σαρκός. Ἀφήσαντες τὴν μελέτην τῶν ἡθικοθρησκευτικῶν βιβλίων ἀναγινώσκουν τὰ ρυπαρογραφήματα, τὰ μυθιστορήματα, «τὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης» (Κολασ. Β' 8). Διψοῦν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ποικίλης ἡδονῆς, τῆς ἡδονῆς τῶν θεαμάτων.

Κατὰμεστα τὰ θέατρα, οἱ κινηματογράφοι καὶ ἀπὸ ἀνῆλικα ἀκόμη παιδιὰ τὰ «ἀκατάλληλα ἔργα» συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴν τῶν νέων. Ἀπολαμβάνουν ἀκορέστως τὴν θέαν τοῦ γυμνοῦ, τῶν ἀκατονομάστων ὁργίων, τὰ ὁποῖα διεφθαρμένοι συγγραφεῖς συνθέτουν, οἱ τῆς «καλῆς δὲ τέχνης» ἡθοποιοὶ προβάλλουν. Δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς υπερβολικός, ἂν τὰ σημερινὰ ἄντρα τῆς προβολῆς τοιούτων ἔργων τὰ ὀνομάσῃ σχολεῖα τοῦ Σατανᾶ. Πόσοι νέοι καὶ πόσαι νέαι ἐκφυλίζονται καθημερινῶς, διδασκόμενοι τὴν ἀνηθικότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγκληματικότητα ἀπὸ τὰ «ὠραία ἔργα»!

Στατιστικαὶ εἰδικῶν μελετῶν καὶ ὑπευθύνων ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων, ποὺ ἔχουν συνειδησὶν τοῦ καθηκόντος τῶν, μᾶς παρουσιάζουν ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῆς Σοδομικῆς καταστάσεως τῆς σημερινῆς νεολαίας. Ὅλοι, ὅσοι διατηροῦν τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ αἰσθάνονται τὴν εὐωδίαν τῆς ἀγνότητος, μὲ μάτια δακρύβρεκτα καὶ μὲ φωνὰς ἀπεγνωσμένας κροῦσιν τὸν κώδωνα τοῦ ἐκ τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἐγκληματικῶν θεαμάτων κινδύνου.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτεθῇ ἐν πλατεῖ τὸ κικόν, ποὺ προξενοῦν τὰ τοιαῦτα θεάματα, εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς παρούσης στήλης. Μὲ ἓνα λόγον ἀπὸ τὴν θύραν τῶν ὀφθαλμῶν ἐμβαίνει ὁ θάνατος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τρυφερῶν βλαστῶν, τοὺς ὁποίους καίει χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν πύχνην, «ἐκ τοῦ ὁρᾶν εἴκεται τὸ ἐρᾶν». Μία ἀπόρροια ματιὰ ἔρριψε τὸν μέγαν Προφητάνακτα Δαβὶδ εἰς τὰ ἐγκλήματα τῆς μοιχείας καὶ τοῦ φόνου Ὁ ἔξ ἀπροσεξίας τῶν ὀφθαλμῶν ἔφωσ πρὸς τὴν Δαλιδά τοῦ γίγαντος Σαμψὼν παρέδωκε αὐτὸν εἰς τοὺς ἐχθρούς του καὶ ἔγινεν ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένωμα λαοῦ, αὐτὸς τοῦ ὁποῖου τὴν σύλληψιν εὐηγγελίσθη Ἀρχάγ-

νὰ δικαιώσῃ μὲν τοὺς ἐκ δεξιῶν, νὰ τιμωρήσῃ δὲ τοὺς ἐξ ἐναντιῶν.

Ἄλλ' εἶδε νὰ μὴ συγκαταλεγῇ κανεὶς ἐξ ἡμῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τιμωρουμένων καὶ καταδικαζομένων, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν στεφανουμένων καὶ ἐπιτυγχανόντων τῆς Θείας Βασιλείας, τῆς ὁποίας εἶδε πάντες νὰ τύχωμεν.

γελος εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τοῦ τιμίου Προδρόμου. Ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ θέατρα ἐμφωλεύει ὁ τοιοῦτος κίνδυνος! Τὸ σημερινὸν ντύσιμο τῶν γυναικῶν εἶναι μία διαρκὴς πρόκλησις, μία ἰσχυρὰ παγὶς καὶ εἰς τοὺς γέροντας ἀκόμη. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν καθημερινῶν φρικιαστικῶν ἐγκλημάτων προέρχονται ἀπὸ τὴν πρώτην ἀπρόσεκτητα. Εἶναι τόσον παρασπαστικὰ τὰ ζωηρὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ γράμμα ἐκλαμβάνόμενα. «ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον σου τὸ σῶμα φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ ὅλον σου τὸ σῶμα σκοτεινὸν ἔσται» (Ματθ. ΣΤ' 22).

Καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψει μας, ὅτι «ἐγκτεται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ» (Γέγεσις Η', 21), λόγῳ τῆς μετὰ τὴν παράβασιν κληρονομικῆς ἀσθενείας ἡμῶν, ἐννοοῦμεν τὸ μέγεθος τοῦ ἐκ τῆς ἀπροσεξίας τῶν ὀφθαλμῶν κινδύνου.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ σηκώσωμεν τὸν πέπλον, ὁ ὁποῖος σκεπάζει τὴν σημερινὴν σάπιαν κοινωνίαν μας, διότι ἡ δυσωδία τῆς! εἶναι ἀνυπόφορος εἰς ἐκείνους ποὺ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν δυσώδη αὐτῆς ἀτμόσφαιραν.

Ὅντως κατὰ Παῦλον «ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά, φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν. Διδὼ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν ἐαυτοῖς... εἰς πάθη ἀτιμίας» (Ρωμ. Α' 22—32).

Μιμηταὶ τῶν εἰδωλολατρῶν ἡμεῖς ποὺ ἐνεδύθημεν τὸν Χριστόν, ἡμεῖς ποὺ ἀπεταξάμεθα τῷ Σατανᾷ, τοῖς ἔργοις καὶ τῇ πομπῇ αὐτοῦ καὶ συνετάχθημεν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι, ἡμεῖς ποὺ ἐγίναμε μέλη Χριστοῦ μὲ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ὁ ἐκ τῶν θεαμάτων κίνδυνος εἶναι καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀκροαμάτων φοβερός τοιοῦτος. Τὰ γροσμοφωνα, τὰ ράδια, τὰ ὁποῖα ἡ ἐφευρετικότης τοῦ ἀνθρώπου ἔθεσεν εἰς χρῆσιν τῆς κοινωνίας ἐπ' ἀγαθῷ, γίνονται παραίτια ἀπωλείας μὲ τὴν κακὴν χρῆσιν τῶν. Ὁ σημερινὸς ἀνθρώπος κινυῖται διὰ τὰς μεγάλας ἐφευρέσεις. Δὲν λαμβάνει ὅμως ὑπ' ὄψει τὸν τὸ Δαβιτικόν: «ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτοῦ συνελήφθη ὁ ἁμαρτωλός». Αἱ ἐφευρέσεις μας χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν καταστροφὴν μας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃ δεύτερον κατακλυσμὸν ὁ Θεός, οὔτε νὰ ρίψῃ φωτιὰ καὶ θείᾳφι ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν διὰ νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Ἄν δὲ μᾶς συγκρατήσῃ ἕνεκα τῶν ἐλαχίστων ἐκλεκτῶν ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν (Γέν. ΙΗ' 21), θὰ αὐτοκαταστροφούμε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἡ γῆ μας θὰ γίνῃ ἓνα ἀπέραντον νεκροταφεῖον.

Φοβερός, ναὶ πολὺ φοβερός καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀκροα-

μάτων κίνδυνος. Τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀνήθικα ἀκούσματα ἐκδηλώνουν τὴν ψυχὴν, διεγείρουν τὰ κατώτερα πάθη καὶ μεθύουν τὸν ἀπρόσεκτον. Κοντὰ εἰς αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ αἰρετικά καὶ κακοδόξα ἀκούσματα ἢ ἀπὸ κηρύγματα αἰρετικῶν καὶ ἀπίστων ἢ ἀπὸ ἐκκομπὰς ραδιοφωνικὰς τοιαύτας. Τὰ ἀκούσματα τῶν καταλάλων καὶ ἀργολόγων, ποὺ ἀποσποῦν τὴν προσοχήν μας ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ πάντοθεν βαλλομένου νοός μας καὶ σπεύρουν εἰς τὴν ψυχὴν μας τὰ ζιζάνια τῆς ἀπιστίας, τῶν αἱρέσεων κ.λ.π. Προσοχὴ λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα κατηγορημένα ἀκροάσματα. Ὁ θάνατος ἐμβαίνει εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ἀκοῆς.

Νέοι συναμαρτωλοὶ !, ἡ θύρα τῆς μετανοίας εἶναι ἀνοικτὴ δι' ὅλους μας ὡς προσέλθωμεν εἰς τὸν Χριστὸν ἐν μετανοίᾳ. Μᾶς περιμένει εἰς τὴν ἀνοικτὴν του ἀγκάλην διὰ νὰ μᾶς περιβάλλῃ μὲ τὰ σημαδεμένα ἀπὸ τὸ Ἀχραντὸν Πάθος του χέρια καὶ νὰ μᾶς ποτίσῃ μὲ τὸ σωτήριο νῆμα ποὺ βγήκε ἀπὸ τὴν λοχευθεῖσαν Παναγίαν του πλευρὰν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὡς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ ἱερὰ λόγια τοῦ θεοκήρυκος Παύλου : *ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν. Τίνα γὰρ καρπὸν εἴχετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε ; τὰ γὰρ ὀψώνια τῇ ; ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.* (Ρωμ. ΣΤ' 19—22).

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς «Ἡ Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» καυτηριάζουσα τὴν φιλοπαπικὴν διδασκαλίαν ἐνίων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης γράφει τὰ ἐξῆς : «Πληροφορούμεθα, ὅτι καθηγητῶν τινῶν τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ἀπροσχημάτιστος διακήρυξις, ὅτι ἐπιβάλλεται διὰ πολλοὺς λόγους ἡ ἔνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Παπικῆς εὐρίσκει δυστυχῶς ἡχῶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἐκεῖ Ὁρθοδόξου νεολαίας ἡ ὁποία εἰς συζητήσεις της ὁμιλεῖ καὶ εὐχεται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐνώσεως καὶ μέχρι ὑποχωρήσεως ἀκόμη ἐπὶ δογματικῶν σημείων τῆς Ὁρθοδοξίας». Νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι πρέπον εἰς Καθηγητὰς Πανεπιστημίων καὶ δὴ Θεολόγους νὰ ἐρωτοτροποῦν πρὸς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ διδάσκουν οὕτω καὶ τὴν νεολαίαν, ἥτις διὰ τῶν κακοδόξου ποιότητος διδασκαλιῶν τούτων κινδυνεύει νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἄκραν προσήλωσιν πρὸς τὰ ὀρθὰ δόγματα καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στρέφεται μετὰ συμπαθείας πρὸς τὸν Καθολικισμόν, οὕτινος τὰς καταχθονίους καὶ ὑπόουλους ἐνεργείας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ πάντες κάλλιστα ἐξ ὧν τῶν τελευταίων γεγονότων μετὰ τὴν συνάντησιν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πάπα γνωρίζομεν.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου Παιανίας Ἀττικῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Ἀγαθαγγέλου, Αἰδέα. Ἐφημερίου Νικολάου Καλοσκάμη, Ἱεροδιακόνου Παΐσιου καὶ Μοναχοῦ Ἀχιλλεῖου, Ἀγιορείτου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

Μετά τὸ πρῶτον θηρίον, τὸ ὁποῖον ὁ θεῖος Ἰωάννης εἶδεν ἀναβαῖνον ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἀπεδείξαμεν συμβολίζει τὸν Ἀντίχριστον Μωάμεθ, εἶδεν ὁ αὐτὸς Ἰωάννης «ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, ἔχον δύο κέρατα ὅμοια ἀρνίω καὶ ἐλάλει ὡς δράκων» καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρῶτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. Τὸ θηρίον τοῦτο συμβολίζει τελείως τὸν Πάπαν, ὅστις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἣν συμβολίζει ἡ στερεὰ γῆ, καὶ περιεβλήθη καὶ τὰς δυὸ τοῦ Χριστοῦ ἐξουσίας τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν πολιτικὴν, τὰς ὁποίας συμβολίζουν τὰ δύο κέρατα τοῦ ἀρνίου, τὸ ὁποῖον πάλιν συμβολίζει τὸν Χριστόν. Ἐλάλει δὲ ὡς δράκων καὶ ἐποίει πάντα ὅσα καὶ τὸ πρῶτον θηρίον ὁ Ἀντίχριστος ἐποίει, ὡς τοῦτο ἡ ἱστορία διαβεβαίωσι καὶ παρακατιῶν θὰ ἀποδείξωμεν.

Ὁ Πάπας ὡς γνωστὸν ἀποσκιρτήσας τῆς Ὁρθοδοξίας ἔσπασε τὸν θρόνον τοῦ εἰς τὴν Ρώμην, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχαίαν ποθέσας νὰ ἀναστηλώσῃ δόξαν, καὶ τὸ ἔργον τῶν Καισάρων νὰ συνεχίσῃ, ὅπως δοξασθῇ, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοὺς φιλοδόξους αὐτοῦ σκοπούς, ἐσκέφθη, ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦ ποδομένου νὰ ἀνακινήσῃ καὶ διεκδικήσῃ ζήτημα πρωτείων καὶ ὑπεροχῆς ἐν τῷ χριστιανισμῷ ζητήσας νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσιν ὅλοι αἱ χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι ὡς «κεφαλὴν πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων καὶ διάδοχον ἀπ' εὐθ' ἰας τοῦ Χριστοῦ, δικαιούμενον νὰ ρυθμίσῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ κατὰ βούλησιν. Ἐστήριξε δὲ τὰς ὑπερφιάλους αὐτοῦ καὶ παραλόγους ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗς εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον, ὅστις τοῦ Χριστοῦ ἐρωτήσατος, τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀπήντησε. «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ «Μακάριος εἶ, Σίμων Βῆρ Ἰωνά, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ γὰρ ἐγὼ σοι λέγω,

ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Καὶ ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς». Ματθ. κεφ. στ'). Ἐπὶ τῶν λόγων τούτων οἱ Πάπαι ἐπιστηρίζουν μέχρι σήμερον τὰς παραλόγους ἀξιώσεις των περὶ πρωτείων. Ὁ δὲ Πάπας Πίος δ' Ε' ἐξέδωκε τὴν κάτωθι βούλαν—διάταγμα—ἐπικυροῦσαν τὰ ἄνω.

Ἴδου ἡ βούλα αὕτη, ἀναγνώσατε.

«Ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ὑψίστοις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς παρέδωκε μίαν ἀγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν (Ἐκτὸς τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία) εἰς ἓνα καὶ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦτέστι εἰς τὸν Πέτρον, τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀποστόλων. Καὶ εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Πέτρου, τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης, ὅπως αὕτη διοικῆται παρ' αὐτοῦ ἐν πλήρει ἐξουσίᾳ. Αὐτὸν καὶ μόνον κατέστησεν ἡγεμόνα ἐπὶ πάντων τῶν λαῶν καὶ πασῶν τῶν Βασιλειῶν, ὅπως ἐκριζώνῃ, καταστρέφῃ, διακορπίζῃ, καταναλίσκῃ, φυτεύῃ καὶ οἰκοδομῇ».

Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἀποδεικνύονται ἐκ τῶν Γραφῶν, ἀλλὰ διαψεύδονται παρ' αὐτῶν κατηγορηματικώτατα. Καὶ ἰδοὺ εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον κεφ. ιη', ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑξῆς ἀναφερόμενα εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Ἀποστόλους. «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν. Ὅσα ἂν δήσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ ὅσα ἂν λύσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ». Καὶ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον κεφ. καὶ ἰδοὺ τὴν ἀναγινώσκωμεν. «Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν, Εἰρήνη ὑμῖν καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄν τιναν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται».

Πλὴν τῶν ἄνω λόγων τοῦ Ἰησοῦ, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ἡλίαν φαεινότερον, ὅτι οὐδὲνα πρῶτον καὶ ὕστερον ἀφῆκεν, ἐαυτοῦ διάδοχον ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ πάντας ἐξ ἑαυτοῦ τοὺς ἀποστόλους, μετὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὥπλισε, καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἀποστολὴν περιέβαλεν, ἔχοντες καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν δολογίαν τοῦ ἰδίου Πέτρου, ἀνατρέπουσαν ἄρδην τοὺς περὶ πρωτείων παραλογισμοὺς τῶν Παπῶν. Ἴδου αὕτη. Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς δευτέρας αὐτοῦ καθολικῆς ἐπιστολῆς.

«Συμεὼν Πέτρος δούλος καὶ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῖς ἰσότημον ἡμῖν λαβοῦσι πῶσιν ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθεῖ ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν». Καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον ε' τῆς πρώτης πρὸς καθολικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς ἀκούσατε τί λέγει.

«Προσβυτέροις τοῖς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ, Ὁ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμας 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΣΥΜΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ καὶ μάργις, τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός. Ποιμάνων τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐκουσίως. Μηδὲ αἰσχροκερδῶς ἀλλὰ προθύμως· μὴδ' ὡς κατακυριεύοντος τιν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου. Καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποιμένου, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον». Καὶ ἦτο δυνατόν ποτε ἐκεῖνος, ὅστις εἶπε καὶ ἐδογματίσεν τὸ «ὁ θέλων πρῶτος, γενέσθαι ἔστω πάντων ἑσχατός, δοῦλος, καὶ διάκονος» ὁ κατασυντρίψας καὶ στηλιτεύσας τὰς πρωτοκαθεδρίας, νὰ κάμῃ ἰδίαν προτίμησιν εἰς τὸν Πέτρον ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν; ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἀλλὰ ὁ Πάπας ἐπέμενε· προσέθεσε δὲ εἰς τὴν ἑωσφορικὴν τῶν πρωτείων ἀπαίτησιν καὶ ἐτέραν αἰτίαν, σπουδαιότεραν δι' ἧς ἔσπευε καὶ ἀνέτρεπε ἐκ βάθρων τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ἡ προσθήκη αὕτη ἐγένετο εἰς τὸ δογματισθὲν καὶ καθιερωθὲν σύμβολον τῆς πίστεως ὑπὸ τῶν ἐκτὰ οἰκουμένων Συνόδων, εἰς τὸ ὁποῖον προσέθεσε, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Κατὰ τῆς προσθήκης ταύτης δι' ἧς εἰσήγετο καὶ ὑπεστηρίζετο ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδωλολατρῶν ἀτελεξήλθεν ὁ πολυμαθὴς καὶ πιστὸς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Φώτιος ὁ μέγας, ὅστις εἰς τὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ ἐπιστολὴν, ἧς περικοπὰς πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἀναγνώστου παραθέτομεν, ὀνομάζει τὸ *Elilioque* κορωνίδα ἀπασῶν τῶν κακῶν, ὡς καὶ ἀπασαι παναληθῶς ἡ ἱστορία βροντοφωνεῖ, ὅτι ἐγένετο. Δικαιώσασα τὸν ἀληθῶς μέγαν Φώτιον. Ἀκούσατε τὸν ἀπεράντων γνώσεων τοῦτον ἄνδρα, ὃς ὀνομάζει αὐτὸν ὁ *Cave*, ὅστις προτάσεων τὰς ἄλλας παρανομίας τῶν Λυτικῶν ἐπάγει.

«Ἀλλὰ γὰρ οὐχὶ μόνον εἰς ταῦτα παρανομεῖν ἐξηνέχθησαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κακὴν ἐστὶ κορωνίδα, εἰς ταύτην ἀνέδραμον. Πρὸς γὰρ τοὺς εἰρημένους ἀτοπήμασι, καὶ τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον Σύμβολον, ὁ πᾶσι τοῖς συνοδικαῖς καὶ οἰκουμενικαῖς ψηφίσμασιν ἄμαχον ἔχει τὴν ἰσχύϊν, νόθοις λογισμῶσι καὶ παραγράφτοις λόγοις, καὶ θράσους ὑπερβολῇ, κερδηλεύειν ἐπιχείρησαν (ὡ τῶν τοῦ πονηροῦ μηχανημάτων!) τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον οὐκ ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον, ἀλλὰ γε καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ἐκπορεύεσθαι κοινολογήσαντες». «Τίς ποτε τοιαύτην παρὰ τῶν πόπο

τε ἀσεβησάντων φωνὴν ἤκουσε ραγεῖσαν; Ποίος σχολιὸς ὄφρις εἰς τὰς ἐκείνων καρδίας τοῦτο ἡρεῦξαι; Τίς ὅλως ἀνάσχοιτο τῶν ἐν Χριστιανοῖς τελευτῶντων, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος δύο εἰσάγειν αἰτία, Υἱοῦ μὲν καὶ Πνεύματος τὸν Πατέρα, τοῦ Πνεύματος δὲ πάλιν τὸν Υἱόν, καὶ εἰς διδιδῶν τὴν μοναρχίαν λύειν, καὶ μὴδὲν ἦτιον τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας τὴν τῶν Χριστιανῶν σπερματτεῖν θεολογίαν, καὶ τῆς ὑπερουσίου καὶ μοναρχικῆς Τριάδος ἐξυβρίζειν τὸ ἀξίωμα; Διὰ τί δὲ καὶ ἐκπορευθεῖ τὸ ὕψος τοῦ πνεύματος; Ἐἰ γὰρ ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπόρευσις τελεία (τελεία δὲ, ὅτι Θεὸς τέλειος ἐκ Θεοῦ τελείου) τίς ἡ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπόρευσις; καὶ διὰ τί; περιττὸν γὰρ ἂν εἴη τοῦτο καὶ μάταιον. Ἐτι δέ, εἰ ἐκπορεύεται τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα, ὥσπερ ἐκ Πατρὸς, τί μὴ καὶ ὁ Υἱὸς ἐκ τοῦ Πνεύματος γεννᾶται, ὥσπερ ἐκ Πατρὸς; Ἰνα εἴη πάντα τοῖς ἀσεβοῦσιν ἀσεβῇ, καὶ αἱ γνώμαι καὶ τὰ ῥήματα, καὶ μὴδὲν αὐτοῖς ἀτόλμητον ὑπολείποιτο». «Σὺ οὖν δὲ κακεῖνο. Εἰ γάρ, ἐν ᾧ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα, ἡ ἰδιότης ἐπιγινώσκειται αὐτοῦ, ὡσαύτως δὲ, καὶ ἐν ᾧ γεννᾶται ὁ Υἱὸς τοῦ Υἱοῦ, πλείοσιν ἄρα ἰδιότησι διαστέλλεται τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς, ἢ περ ὁ Υἱός. Κοινὸν μὲν γὰρ Πατρί καὶ Υἱῷ ἡ ἐξ αὐτῶν τοῦ Πνεύματος πρόδος, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Πνεύματος ἦτε ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπόρευσις, καὶ μὴν καὶ ἡ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Εἰ δὲ πλείοσι διαφοραῖς διαστέλλεται τὸ Πνεῦμα, ἢ περ ὁ Υἱός, ἐγγυτέρω ἂν εἴη τῆς Πατρικῆς οὐσίας ὁ Υἱός, ἢ περ τὸ Πνεῦμα.

Καὶ οὕτως ἡ Μακεδονίου πάλιν κατὰ τοῦ Πνεύματος παρακίψει τόλμα, τὸ ἐκείνων ὑποδυομένη δράμα καὶ τὴν σκηνήν». «Ἄλλως τε δέ, εἰ πάντα τὰ κοινὰ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος ὡς πάντως ὑκάρχει κοινά, ὡς τὸ Θεός, τὸ Βασιλεὺς, τὸ Δημιουργός, τὸ Παντοκράτωρ, τὸ Ὑπερούσιον, τὸ ἀπλόον, τὸ ἀσχημάτιστον, τὸ ἀσώματον, τὸ ἀόρατον, ἀπλῶς τὰ ἄλλα πάντα, κοινὸν δὲ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ ἢ τοῦ Πνεύματος ἐξ αὐτῶν πρόδος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄρα ἐκπορευθήσεται τὸ Πνεῦμα καὶ ἀρχὴ ἔσται αὐτὸ ἑαυτοῦ, καὶ αἴτιον αἰα καὶ αἰτιατὸν ὅπερ οὐδ' οἱ τῶν Ἑλλήνων μῆθοι ἀνεπλάσαντο. «Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν αἰεσί». «Τὸ πνεῦμα ὁ περὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται» οἱ δὲ τῆς καινῆς ταύτης δυσσεβείας πατέρες, τὸ Πνεῦμα φησὶν, ὁ παρὰ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται».

(Συνεχίζεται)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 3ην Ἰουνίου ἐ.ε. (Π.Η.) μετέστη πρὸς Κύριον ὁ εὐλαβέστατος ἀδελφὸς Δημήτριος Στεφανῆς ἐκ Βίτωλης (Φθιώτιδος), εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν.

Καθ' ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν ὑπῆρξε πρότυπον χρηστοῦ καὶ ἐναρέτου οἰκογενειάρχου ὡς καὶ ζηλωτοῦ τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καθότι ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀκολουθοῦν τὸ πατριον ἑορτολόγιον. Ἐκδεύθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ἀρχιεπισκόπου Ἰουστίνου Κολουτούρου, κληθέντος πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς Βίτωλην.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφοράς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγρος 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΟΥΚ ΗΒΟΥΛΗΘΗ ΣΥΝΙΕΝΑΙ !

Ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸν Ἡμερήσιον τύπον, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν ἐπεσκέφθη ἐπισήμως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λαρντόνε, παπικὸς νούντσιος εἰς Τουρκίαν. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, τονίζει σοβαρὰ ἐφημερίς, συνδέεται μετὰ τὴν πιθανότατα προετοιμασίας νέας συναντήσεως τοῦ Πατριάρχου μετὰ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'. Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων καθίσταται δῆλον, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν ἐσυνετίσθη ἐκ τῶν τοσούτων συμφορῶν καὶ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ τιμωριῶν, αἵτινες ἐπεσωρεύθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου του. Ὡς γνωστόν, τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Πατριαρχείου ἐκλείσθη, ἡ ἐκδοσις τῶν θρησκευτικῶν ἐφημερίδων : «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» καὶ «Ὁρθοδοξία» ἀπηγορεύθη, ὅλαι αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικαὶ σχολαί, εἰς ἃς ἐδιδάσκετο τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἐκλείσθησαν, δύο Μητροπολιτῶν ἀφῆρθη ἡ ὑπηκοότης καὶ διετάχθη ἡ ἀπέλασις, τὸ ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου διελύθη καὶ, ἐν τέλει, ἠπειλήθη ἡ κατεδάφισις τῆς ἑδρας τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ λόγους κυκλοφορίας καὶ πλείστα ἄλλα, δι' ἃ θλίβεται ὅλος ὁ ὀρθόδοξος κόσμος. Ὁ Οἰκουμενικὸς ὁμως Πατριάρχης δὲν ἐννοεῖ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ συνετισθῇ ἐξ ὅλων τούτων, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἐρωτοτροπῶν πρὸς τὴν Δύσιν καὶ σχεδιάζων καὶ ἄλλας συναντήσεις μετὰ τῶν Λατίνων. Ὡς προσέξῃ διως, διότι : «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του, διὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παίξῃ ἐν «οὐ παικτοῖς» καὶ νὰ ἀπεμπολῇ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀντὶ πινανίου φακῆς !

ΕΠΙΜΕΜΠΤΟΣ ΚΡΙΣΙΣ

Τὸ περιοδικὸν «Συζητήσεις» βάλλει ἐσχάτως κατὰ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, διότι δὲν ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ἔρανον τὸν διατελοῦντα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀντικαρκινικῆς Ἑταιρείας». Λίαν ἐσφαλμένως καὶ ἀντικανονικῶς κρίνει τὸ ὥς ἄνω περιοδικὸν ὑπεραμυνόμενον δῆθεν ἐνὸς ὑπερτάτου φιλανθρωπικοῦ ἔργου, ἐνῶ πρόκειται κατ' οὐσίαν περὶ προπαγάνδας τῆς Μασσωνικῆς στοᾶς, ἥτις ὑπὸ τὸ πρόσημα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης ἀποσκοπεῖ νὰ προσηλυτίσῃ καὶ νέους ὁπαδούς.

Ὡς μὴ κόπτονται τόσον πολὺ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν οἱ κ.κ. ἐκδοταὶ τῆς «Συζητήσεως» ἀλλὰ διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν σπανίως κανεὶς συναντᾷ σήμερον ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων.

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΗΘΩΝ

«Ἀπειλητικὰ νέφη ἐπικρέμονται τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῶν σχολείων τῆς Νέας Ὑόρκης μετὰ τὰ 13 κρούσματα ξυλοδαρμοῦ καθηγητῶν ὑπὸ μαθητῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Οἱ «ὠργισμένοι νέοι» ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐγρονθοκόπησαν τοὺς διδασκάλους των, τοὺς ἐκτύπησαν μετὰ καρέκλες καί, εἰς μίαν περίπτωση, ἀπέσπασαν ἀπὸ μίαν καθηγήτριαν τὸ φόρεμά της»

Πολὺ ἀνΗΣΥΧΗΤΙΚΑΙ εἶναι αἱ εἰδήσεις αὗται καὶ ἄλλαι παρεμφερεῖς, αἵτινες καταφθάνουν καθημερινῶς εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα ἀπὸ τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς αἱ πλέον πεπολιτισμέναι καὶ ἔχουσαι φθάσει εἰς τὸ ζενίθ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἀναπτύξεως. Οὐδὲν λοιπὸν ὠφελεῖ ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς εἰς τὴν σφυρηλάτισιν τοῦ καλοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν δημιουργίαν ἀνθρώπων μετὰ χρηστὰ ἦθη.

Ὡς γίνονται τουλάχιστον τὰ παθήματα τῶν ἄλλων μαθήματα εἰς τὸν ἰδικὸν μας ἐκπαιδευτικὸν καὶ μαθητικὸν κόσμον, διότι τὰ προαναφερθέντα ἀποτελοῦν στίγμα δι' ἐν κράτος καὶ προσάπτουν εἰς αὐτὸ αἰσχύνην ἀπροσμέτρητον.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

—Τὴν προπαραελθούσαν Δευτέραν ἐπανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Τριάδος Ἄνω Ἡλυσίων προεξάρχοντος, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Διαυλείας Ἀκακίου βοηθούμενου ὑπὸ τῶν Παν(τ)ων Ἀρχι(μ)τῶν Παΐσιου Φιλοκαλλιωτάκη καὶ Ἰγνατίου Τσαντίλη, κατ' αὐτὴν δὲ ἐγένετο καὶ ἡ εἰς Διάκονον Ἱεροτονία τοῦ Νικολάου Δεσποτίδη. Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο μεγαλοπρεπῆς περιφορὰ τῆς Ἀγίας εἰκόνης.

Τὴν 29ην Ἰουνίου παλαιὸν ἡμερολόγιον (12 Ἰουλίου ν.ῆ.) πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Τῇ πρωΐαν θὰ τελεσθῇ μεγαλοπρεπῆς θεία Λειτουργία χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Ἀγίου Ἰωάννου, ὁδοῦ Βουλιαγμένης (35) Ἀφετηρία ὁδὸς Κοραΐ.

Ἐπίσης τὴν 29 Ἰουνίου πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Πέτρου καὶ Παύλου Πειραιῶς (Παλαιὰ Κακκινιά—Θηβῶν 120).

—Τὴν 5 Ἰουλίου πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου ἐν Μ. Πεύκῳ δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

—Τὴν 6η Ἰουλίου Π.Η. ἡ 19 Ἰουλίου Ν.Η. τελεῖται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Μεγ. Μηναῖ κειμένη εἰς Αὐλῶνα—Χαρβατίου Ἱερὰ Πανηγυρις τῶν ἐν Χίῳ Ἀγίων. Συγκοινωνία ἀπὸ Ἀκαδημίας—Λεωφορεῖα Αὐλῶνος. Δρομολόγια Κυριακῆς ὥρα 06.45—08.45 καὶ 10.40.